

zaplacením stalo se jeho vlastnictvím ... s čím jeho zástavní právo ke komisionářskému zboží v soulad uvést by se nedalo (čl. 374 obch. zák.) — šla by zkáza zboží tím spíše na jeho účet, poněvadž škoda by mu vzešla na vlastním majetku (§ 1311 vš. z. obč.).

Z důvodů nejvyššího soudu: Odvolací soud správně vyložil smysl plné záruky za zboží svěřené žalované firmě do komise, kterou tato dala žalobkyni. Vždyť by bylo zbytečno, aby si žalobkyně dala připojiti zvláštní doložku o plné záruce, kdyby se měla týkati jenom zavinění žalované jako komisionářky a neměla jíti dále. Proto podle výpovědi svědků V. a K. odvolací soud správně vykládá plnou záruku za zboží jako záruku dále sahající, než ručení pouhého komisionáře, totiž i za nahodilou zkázu zboží. Žalovaná ručí tedy podle toho i za zboží komisionářské, které u ní shořelo, nebo bylo požárem poškozeno, ať je dala pojistiti nebo ne.

Rozhodnutí nejv. soudu z 25. V. 1928, č. j. Rv I 2011/27.

Dr. Karel Kraus.

Učiní-li knihovní soudce opatření podle § 90 knih zák., § 17 nař. z 12. ledna 1872, č. 5 ř. z. a § 284 pat. z 9. srpna 1854, č. 208 ř. z., nelze v takovém opatření spatřovati rozhodnutí o jazykovém právu, na něž by si strana mohla stěžovati dohlédací stížností podle § 7 jaz. zák. a čl. 96 jaz. nař.*)

Na rozhodnutí ministerstva spravedlnosti ze dne 24. listopadu 1926, č. 45.090/26 stěžovala si strana (V. W. a Spořitelna L.) svým právním zástupcem k nejvyššímu správnímu soudu, který stížnost zamítnul jako bezdůvodnou a stěžovatelům, jakož i právnímu zástupci Dr. E. T., advokátu v L., uložil pokutu pro svévoli po 1000 Kč každému z nich ve prospěch pokladny chudých města L.

Důvody: Ministerstvo spravedlnosti vyslovalo naříkaným rozhodnutím, že v daném případě předmětem administrativních stížností podaných podle § 7 jaz. zák. byla jediné otázka, zda opisy listin, připojených ke knihovní žádosti a určených pro sbírku listin, jsou způsobilé k tomu, aby byly založeny do sbírky listin, a že otázka nemá nic společného s právy a povinnostmi, stanovenými v jazykovém zákoně a nařízení, a nemůže býti proto předmětem jazykového sporu ve smyslu § 7 jaz. zák. a

*) Dodatek k případu uveřejněnému v Právníku, ročník 66., na str. 292—294.

čl. 96 jaz. nař., který předpokládá spor o práva, jež jazykový zákon a jazykové nařízení určitým subjektům přiznávají, a že jak presidium kraj. soudu, tak i presidium vrch. z. soudu, rozhodující meritorně o podané stížnosti jako státní orgány dohlédací po rozumu § 7 jaz. zák., překročily svou kompetenci, následkem čehož bylo nutno jejich rozhodnutí zrušiti z moci úřední.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí v první řadě vadu řízení, kterou vidí v tom, že ministerstvo spravedlnosti neopatřilo si knihovní usnesení kraj. soudu v L., jež zavdalo podnět k administrativní stížnosti stěžovatelů, a nezjistilo, v jaké formě byli stěžovatelé o zadržení prvopisu listin u soudu vyrozuměni.

Činí tak však neprávem, neboť skutkový substrát, na základě něhož dospěl žalovaný úřad k vydání naříkaného rozhodnutí, jest mezi stranami nesporný a okolnost, v jejímž nezjištění stížnost spatřuje vytýkanou vadu, jest beze všeho významu pro spornou otázku, byly-li v daném případě dány podmínky pro vznik jazykového sporu po rozumu § 7 jaz. zák. Slušelo proto tuto námitku zamítnouti jako bezdůvodnou.

Nezákonnost naříkaného rozhodnutí vidí stížnost v tom, že ministerstvo spravedlnosti, zrušivši rozhodnutí nižších instancí, odmítlo meritorně jednati o podané stížnosti z toho důvodu, že v daném případě nevzešel jazykový spor po rozumu § 7 jaz. zák. a dovozuje, že podmínky pro vznik jazykového sporu dány byly tím, že kraj. soud v L. jako soud knihovní pozastavil opisy listin, určené pro sbírku listin, výlučně a jedině z důvodu jazykového, že stěžovatelé nemohli v řádné cestě instanční brániti se proti tomuto postupu soudu, ježto jazykové spory patří před úřady správní a mají býti řešeny odděleně od věci, z níž vznikly, a že proto ministerstvo spravedlnosti bylo povinno spornou otázku jazykovou meritorně vyřešiti.

Se stanoviska obou stran se podává, že na sporu jest otázka, zda v daném případě dány byly předpoklady pro vznik jazykového sporu po rozumu § 7 jaz. zák. Jak nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, předpokladem jazykového sporu jest, aby soudy nebo úřady, rozhodující o věci, buď výslovně popřely nárok strany na použití minoritního jazyka v této věci, aneb aby učinily opatření, z něhož by bylo možno seznati, že buď z části, nebo zcela neuznávají nároky, které strana ze svého jazykového práva může v dané věci vyvozovati. Stížnost, chtějíc prokázati, že žádané předpoklady pro vznik jazykového sporu ve věci, kterou v daném případě byla knihovní žádost za provedení určitého knihovního zápisu, byly dány, tvrdí, že knihovní soud nepřijal předložené opisy do sbírky listin jedině z důvodů jazykových.

Ale toto tvrzení stížnosti jest v přímém rozporu se zjištěným obsahem správních spisů, podle nichž knihovní soud, vyřizuje meritorně knihovní žádost stěžovatelů, nepřijal do sbírky listin předložené opisy listin, na jejichž základě knihovní zápis byl nařízen, pouze z toho důvodu, že opisy neshodovaly se doslovně s prvopisy, ježto na originálech byla ověřovací klausule v řeči české a německé, kdežto na předložených a pro sbírku listin určených opisech byla klausule v řeči české vynechána a opsána pouze klausule v jazyce německém, a odvolával se při tom na předpis knihovního zákona č. 95 z r. 1871 ř. z. resp. prováděcího nařízení č. 5 z r. 1872 ř. z. a cís. pat. č. 208/1854 ř. z. Že opisy listin skutečně po stránce soudem knihovním vytknuté neodpovídaly originálům, to stížnost přiznává. Za takového skutkového stavu jeví se však přímo svévolným tvrzení stížnosti, že knihovní soud nepřijal předložené opisy do sbírky listin jedině z důvodů jazykových, kdyžtž ze zjištěných okolností zcela jasně jest zřejmo, že knihovní soud posuzoval přípustnost předložených opisů listin a způsobilost jich k založení do sbírky listin výhradně s hlediska knihovního práva, aniž by nějak — přímo nebo nepřímo — vyslovil se o jejich způsobilosti a přípustnosti se stanoviska práva jazykového. Proti takovému postupu knihovního soudu mohli se stěžovatelé, neuznávali-li jej správným, brániti řádnou cestou instanční, naznačenou v §§ 126 a násl. knihov. zák. a jest zcela nesprávným a bezdůvodným názor stížnosti, že tak mohli učiniti jedině jazykovým sporem ve smyslu § 7 jaz. zák., neboť knihovní soud, judikuje o věci, výrokem svým vůbec nezasáhl a také nemohl zasáhnouti do subjektivních jazykových práv, zaručených stěžovatelům předpisy jazykového práva, což jest nezbytným předpokladem pro vznik jazykového sporu ve smyslu § 7 jaz. zák. Ale pak žalovaný úřad právem vyslovil, že v daném případě jazykový spor vůbec vzejíti nemohl pro nedostatek zákonných předpokladů a že jak presidium kraj. soudu, tak i presidium vrchního zemského soudu překročily svoji kompetenci, když jako dohlédací orgány státní správy ve smyslu § 7 jaz. zák. meritorně rozhodovaly o jazykovém sporu.

Poněvadž stížnost jest zřejmě svévolnou po stránce skutkové i právní, byla jak stěžovatelům, tak i právnímu zástupci uložena pokuta pro svévoli ve výši 1000 Kč každému z nich ve smyslu § 41 zákona o správním soudě.

Nález nejv. spr. soudu z 13. IX. 1928, č. 24.071/28.
r. vrch. z. s. Dr. Schmidt.